

Ἡ χαρά τῆς Ἀναστάσεως

“Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθάρσει, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχήν”!

Μέσα σέ λίγες φράσεις ὁ ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας περικλείει ὅλο τό νόημα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας. **“Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν”!** Ὁ θάνατος, συνέπεια τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων, κρατοῦσε αἰχμάλωτο τό ἀνθρώπινο γένος. Ἦρθε ὁ Χριστός καί ὑπεδύθη τόν ρόλο τοῦ ὑποτακτικοῦ “γενόμενος ὑπήκοος” -ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ! - “μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ». **Ἐπεδύθη τόν ρόλο τοῦ ὑποτακτικοῦ, γιά νά μᾶς δείξει τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, πού εἶναι ἡ ὑπακοή καί ἡ ταπείνωση.** Κάνοντας ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Πατέρα Του καταδέχτηκε νά μπεῖ μέσα στόν τάφο, ὥστε “ἐκ τοῦ τάφου” νά μᾶς φέρει τή ζωή καί τήν ἀνάσταση. Γιά νά καταλάβουμε κι ἐμεῖς ὅτι ἂν δέν γίνουμε ὑπήκοοι στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, δέν μπορούμε νά φτάσουμε στήν ἀνάσταση.

Ἄς χαιρόμαστε λοιπόν καί ἄς πανηγυρίζουμε ὄχι μόνο τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλά **καί τή δική μας ἀνάσταση** ἀπό τά πάθη καί τά λάθη μας, ἀπό τίς ἀμαρτίες καί τίς μικρότητές μας. Καί ἄς ζοῦμε μέσα μας συνεχῶς τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως. **Ἦχι μόνο τή Διακαινῆσιμο Ἑβδομάδα ἢ τίς σαράντα ἡμέρες πού λέγεται τό “Χριστός Ἀνέστη”, ἀλλά πάντοτε.**

Μά - θά πεῖ κάποιος - εἶναι δυνατόν νά χαιρόμαστε πάντοτε; Δέν θά περάσουμε θλίψεις, δυσκολίες, στενοχώριες, σταυρούς; Ναι, ἀλλά ὅταν ξέρουμε ὅτι πίσω ἀπό κάθε σταυρό καί πίσω ἀπό κάθε Γολγοθαῖ ὑπάρχει ἡ ἀνάσταση, τότε ἔχουμε ἐλπίδα, ἔχουμε θάρρος. Τότε σηκώνουμε τόν σταυρό μας ἐλπίζοντας στόν σταυρωθέντα καί ἀναστάντα Χριστό μας, ὅτι θά χαρίσει καί σέ μᾶς τήν ἀνάσταση. Μᾶς τό ἐγγυᾶται αὐτό καί ὁ ζωηφόρος τάφος -τάφος, πού φέρνει

τή ζωή! Τί αντίθεση! - του Χριστού μας.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού του διαρκούς βιώματος τής αναστάσιμης χαράς έχουμε στο πρόσωπο του **Άγιου Σεραφείμ του Σάρωφ**, ο οποίος όχι μόνο τό Πάσχα, αλλά όλο τόν χρόνο χαιρετούσε τούς ανθρώπους μέ τή φράση **“Χριστός Ανέστη, χαρά μου!”**

Αυτή είναι ή χαρά πού βίωσαν οί **Μυροφόρες**, όταν πρώτες αυτές πήραν τό μήνυμα από τόν άγγελο ότι ο Χριστός ανέστη κι όταν μετά από λίγο συνάντησαν τόν

ίδιο τόν αναστημένο Χριστό. Είναι ή

χαρά πού βίωσαν οί μέχρι τότε απογοητευμένοι **Άπόστολοι**, όταν Τόν είδαν αναστημένο στό ύπερώο. Είναι ή χαρά πού βίωσε ο **Άπόστολος Θωμάς**, ο οποίος “οικονομικώς ουχ εύρέθη” μαζί μέ τούς υπόλοιπους μαθητές κατά τήν πρώτη εμφάνιση του αναστημένου Διδασκάλου. Στην επόμενη όμως εμφάνισή Του αναφώνησε **“Ο Κύριός μου και ο Θεός μου!”**. Είναι ή χαρά πού βίωσαν οί μαθητές στην εμφάνιση του Αναστάντος Χριστού πλάι στη θάλασσα τής Γαλιλαίας, στην πορεία προς Έμμαούς και σε όλες τις εμφανίσεις Του, πού δέν άφορούσαν μόνο τούς ένδεκα, αλλά και τόν ευρύτερο κύκλο τών μαθητών Του.

Τό κήρυγμα τών Αποστόλων από αυτή τή χαρά τής

τους με έλπίδα ατενίζοντας στην Άνάσταση του Χριστού.

Άδελφοί μου, δέν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά από τό νά γνωρίζουμε, νά έχουμε συνειδητοποιήσει ότι έχει καταργηθεί ό θάνατος. Κι αυτή ή χαρά μπορεί νά γίνει **μόνιμο βίωμά μας**, αν αγαπήσουμε πολύ τόν αναστάνατα Χριστό μας κι αν θελήσουμε νά Τόν φέρουμε μέσα στη ζωή μας. Τότε κι έμεϊς “σκιρτώντες” θά ύμνοϋμε τόν αίτιο αυτής τής χαράς, τόν Χριστό μας, και σ’αυτήν τή ζωή, αλλά και στην άλλη, όπου θά έορτάζουμε μαζί Του τό **αίώνιο Πάσχα. Χριστός Άνέστη!**

Άρχιμ. Νήφων

Άναστάσεως πηγάζει. Άλλά και τά **μαρτύρια τών Άγίων και οι άγώνες τών Όσίων** τής πίστεώς μας. Τό διακηρύττει ό Άπ. Παϋλος: “Ει Χριστός οϋκ έγήγερται, κενόν άρα τό κήρυγμα ήμϋν, κενή δέ και ή πίστις ύμϋν” (Α΄ Κορ. ιε, 14). Άν ό Χριστός δέν αναστήθηκε, τότε είναι άδειο και χωρίς περιεχόμενο τό κήρυγμά μας, κούφια και άνωφελής ή πίστη σας. Και ποιός αγωνίζεται για ένα μάταιο πράγμα;” Η άκόμα περισσότερο, ποιός είναι πρόθυμος νά ύποστει βασανιστήρια και θάνατο για ένα ψέμα;

Αυτή τή χαρά τής Άναστάσεως βλέπουμε νά βιώνουν και σήμερα αγωνιστές χριστιανοί, πού τά πρόσωπά τους λάμπουν, μολονότι περνούν δύσκολες καταστάσεις. Γιατί σηκώνουν τόν σταυρό

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 2023

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κασσανδρείας

Πρός τόν Ἱερό Κλήρο καί τόν εὐσεβῆ Λαό τῆς Μητροπόλεώς μας.

Ἀδελφοί Συλλειτουργοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

Χριστός Ἀνέστη!

καί ψυχική ἀνάταση, τήν ἔνδοξο, λαμπροφόρο καί κοσμοσωτήριο Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρα καί Λυτρωτῆ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί στά χεῖλη ὄλων μας ἀβίαστα δύο πολύ ἀγαπημένες λέξεις ὑπάρχουν, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν καί τόν χαίρετισμό τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς ἀναστάσιμης αὐτῆς περιόδου.

Χριστός Ἀνέστη!

Ναί, ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ βάση τοῦ κηρύγματος καί ὁ θεμέλιος τῆς Ἐκκλησίας. Κατά τόν σαφή συλλογισμό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν». Ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, κενό καί χωρίς περιεχόμενο εἶναι τό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, κενή δέ καί χωρίς περιεχόμενο εἶναι καί ἡ πίστις τῆς

Οἱ ἀνά τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης Ὁρθόδοξοι χριστιανοί ἐορτάζουμε καί πάλιν, μέ εὐφρο-

σύνη

Ἐκκλησίας. «Χωρίς τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί χωρίς τό γεγονός τῆς ἀναστάσεως, τά πάντα στήν Ἐκκλησία εἶναι μῦθος καί δόκησις, φαντασία» (Κοζ. Διον.)

«Ὁ Χριστός ὄντως ἀναστήθηκε. Καί εἶναι ἡ ἀνάστασή Του ἱστορικό γεγονός καί ὑπερφυές θαῦμα, θαῦμα θαυμάτων. Καί αὐτό τό βεβαιώνει τό ἄδειο μνημεῖο. Τό ἀναγγέλλει στίς Μυροφόρες γυναῖκες ὁ λευκοφορεμένος Ἄγγελος. Τό κηρύττουν μέ παρρησία μοναδική οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὅσιοι καί οἱ Δίκαιοι μέ τόν ἀγῶνα τους, τή μαρτυρία τους καί τό μαρτύριο τοῦ αἵματος καί τό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως. Μάλιστα, οἱ Ἀπόστολοι πρός τό ἐσπέρας «τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων» βεβαίωσαν ὅτι «ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως». Ὁ κόσμος πίστεψε στό θαῦμα καί πείστηκε περί τοῦ γεγονότος καί μέ αὐτή τήν πίστη καί τήν πεποίθησι ἀναγεννήθηκε. Καί πλημμυρισμένος ἀπό χαρά ἀναβοᾷ **«Χριστός Ἀνέστη»!** Καί ἀντιφωνοῦν οἱ αἰῶνες **«Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος»!**

Οἱ πιστοί χριστιανοί, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, πιστεύουμε στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας. Πιστεύουμε ὅτι ἡ Ἀνάσταση εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, γι' αὐτό καί τόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ τόν ὀνομάζουμε Ζωηφόρο, «ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη, Χριστέ», ψάλλουμε τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, τήν δέ Ἀνάστασή Του

Ζωηφόρο Ἀνάσταση, γιατί μεταγγίζει τή ζωή στους ανθρώπους, γεγονός που αποτελεί ἐγγύηση καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Καί αὐτό που πιστεύουμε, παράλληλα τό ζοῦμε μέσα στήν Ἐκκλησία μας. Στήν προσευχή καί τή λατρεία, στή μετοχή μας στά σωστικά Της Μυστήρια, στήν ἀδελφική κοινωνία ἀγάπης καί χαρᾶς, που καλλιεργοῦμε οἱ χριστιανοί μεταξύ μας.

Ὅμως, ἐνῶ ἐμεῖς «Χριστοῦ τήν Ἀνάστασιν προσκυνοῦντες οὐ παυόμεθα», διότι «Αὐτός ἡμᾶς ἔσωσεν ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν» διά τοῦ Σταυροῦ, τῆς τριημέρου Ταφῆς καί τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεώς Του, ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καί θά συνεχίσουν νά ὑπάρχουν οἱ ἀρνητές καί πολέμιοί Της. Καί τό φαινόμενο αὐτό παρατηρεῖται ἀπό τά χρόνια τῶν Ἀποστόλων μέχρι σήμερα. «Καλύψατε Χριστοῦ τήν ἔγερσιν», ἔλεγαν οἱ παράνομοι Ἰουδαῖοι στους στρατιῶτες που φρουροῦσαν τόν Θεοδόχο Τάφο, θέλοντας νά συκοφαντήσουν τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, «καί λάβετε ἀργύρια καί εἶπατε ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός».

Τό γεγονός αὐτό δέν πρέπει νά μᾶς ἐκπλήσσει οὔτε νά μᾶς ἀποθαρρύνει. Μᾶς ἀρκεῖ ἡ μαρτυρία τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων. Μᾶς πείθει τό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων καί μάλιστα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος, γύρω στό 50 μ.Χ. γράφει στους Κορινθίους «... ὅτι Χριστός ἀπέθανεν ὑπέρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν...καί ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατά τās Γραφάς, καί ὅτι ὤφθη Κηφᾶ, εἶτα τοῖς δώδεκα, ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφ' ἅπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινές δέ καί ἐκοιμήθησαν, εἶτα ὤφθη Ἰακώβω, εἶτα τοῖς Ἀποστόλοις πᾶσιν...». Ἀκόμη μᾶς βεβαιώνουν τά μαρτύρια καί ἡ θυσία τῶν Μαρτύρων, τά θαύματα τῶν

Ἁγίων καί, τέλος, ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας στήν πορεία τῶν αἰώνων.

Ὅλοι οἱ ἀρνητές τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου «συνεποδίσθησαν καί ἔπεσον» (Ψ. 19,9), ξεχάστηκαν ἢ πέρασαν στό περιθώριο τῆς ἱστορίας. Ὅμως, τό ἀνέσπερο Φῶς τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ καταυγάζει τήν οἰκουμένη καί τίς καρδιές «τῶν θελόντων σωθῆναι».

Τό θέμα εἶναι πόσο θερμή εἶναι ἡ δική μας πίστη στόν ἀναστημένο Κύριό μας. Πόσο ἡ Ἀνάστασή Του φωτίζει τό νοῦ καί τήν καρδιά μας· πόσο ἐμπνέει τήν ζωή μας καί διαμορφώνει τή συμπεριφορά μας. Πόσο καί ἡ προσδοκία καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως καί ἡ εἴσοδος μας στήν ἀληθινή ζωή τοῦ μέλλοντος ἀποτελεῖ βεβαιότητα τῆς καρδιάς μας καί ὁδηγῶ σ' αὐτό τόν κόσμο.

Προσφιλέστατα πνευματικά παιδιά μου,

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί», μᾶς προτρέπει ὁ Ἱερός Δαμασκηνός. Δηλαδή, σήμερα εἶναι μέρα ἀναστάσεως, χαρεῖτε οἱ χριστιανοί. Πανηγυρίστε τό μεγάλο γεγονός τοῦ Πάσχα, γιατί «γιά μᾶς εἶναι ἡ ἑορτή τῶν ἑορτῶν καί ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων». Δοξάστε τόν ἀναστημένο Λυτρωτή. Μοιραστεῖτε τή χαρά τῆς Λαμπρῆς μέ τούς ἀνθρώπους τῶν οἰκογενειῶν σας, τούς καλούς φίλους σας καί τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς σας.

Ὁ Ἐπίσκοπος καί οἱ Ἱερεῖς σας, μοιραζόμαστε μαζί σας τήν Ἀναστάσιμη χαρά καί λουσμένοι ὅλοι στό ἀνέσπερο Φῶς τοῦ Θεοδέγμονος Τάφου ἄς φωνάξουμε ὅλοι δυνατά:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!
ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Μέ ὀλοκάρδιες Πασχαλινές εὐχές
Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΑΣ
Ο ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΜΕΙΝΟΝ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ

«Μεΐνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα» (Λουκ. κδ, 29)

Κύριε,

Μετά τή σταύρωσή σου καὶ ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, δύο ἀπὸ τοὺς μαθητὲς σου, ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Κλεόπας, γύριζαν στό χωριό τους, τοὺς Ἐμμαούς. Δύο συναισθήματα κυριαρχοῦσαν στήν ψυχή τους. Τό ἕνα λύπη καὶ τό ἄλλο ἀπορία. Λύπη, γιατί ὁ Διδάσκαλός τους πέθανε. Ἀπορία, γιατί οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, πού ἦλθαν νωρίς στό μνήμα σου, ἔφεραν τήν εἶδηση ὅτι ζεῖς. Μέ τά συναισθήματα αὐτά στήν καρδιά τους οἱ δύο ὁδοιπόροι συνέχιζαν τήν πορεία τους πρὸς τοὺς Ἐμμαούς, ὅταν σύ ἦρθες στήν παρέα τους. Τίποτε δέν κατάλαβαν ἐκεῖνοι. Καμιά ὑποψία ὅτι ὁ

συναδοιπóρος τους ἦσουν σύ. Ὡστόσο ἔνωθαι μέσα τους μιὰ ὑπερκόσμια καὶ θεϊκή χαρά. Τά πιό εὐχάριστα συναισθήματα. Κι αὐτό τοὺς ἔκανε νά

θέλουν πολὺ τή συντροφιά σου. Κι ὅταν πλησιάσατε στοὺς Ἐμμαούς καὶ σύ «προσεποιεῖσο πορωτέρω πορεύεσθαι», ἐκεῖνοι σέ ἰκέτεψαν θερμά :

«Μεΐνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα». Καὶ ἄκουσες τήν παράκλησίν τους καὶ ἔμεινες μαζί τους.

Κύριε, ἄκουσε καὶ τή δική μας ἰκεσία καὶ μείνε μαζί καὶ μέ μᾶς.

Μεῖνε μαζί μας:

Στόν καιρό τῶν πειρασμῶν.
Ἀντιμετωπίζουμε ἐχθρό

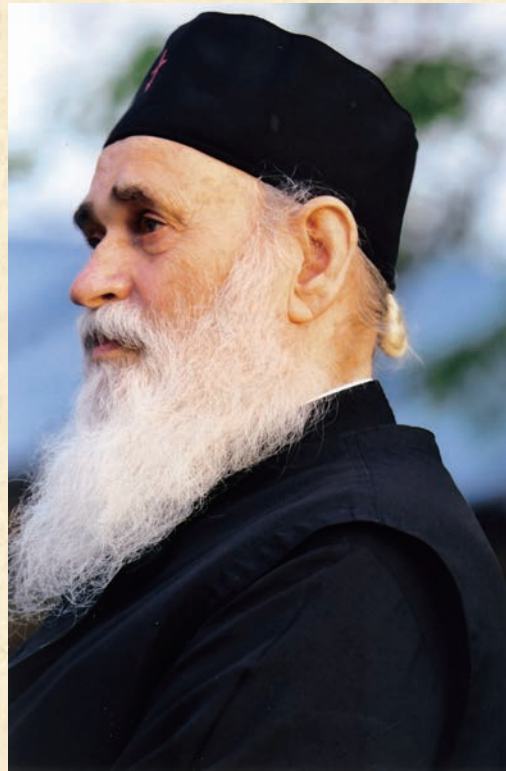
Γ
Ε
Ρ
Ο
Ν
Τ
Ο
Σ
Λ
Ο
Γ
Ο
Ι
Γ
Ε
Ρ
Β
Α
Σ
Ι
ΟΥ

ἄσπονδο, ἀμείλικτο, πανοῦργο καὶ δόλιο. Ἀντιμετωπίζουμε τὸ διάβολο. Κάθε τόσο μᾶς σφυροκοπεῖ με τοὺς αἰσχροὺς λογισμοὺς, μέ τὰ ἄσχημα θεάματα, τὰ ἀπρεπῆ ἀκούσματα καὶ μέ χίλιους δυὸ ἄλλους πειρασμούς. Συχνά δοκιμάζουμε τὰ «πεπυρωμένα βέλη» τοῦ ἀπὸ ὅλες τίς κατευθύνσεις. Καὶ εἶναι φορὲς πού κλονιζόμαστε. Πᾶμε νὰ πέσουμε στὴν ἁμαρτία. Τότε εἶναι οἱ πιό τραγικὲς στιγμὲς πού δοκιμάζουμε στὴ ζωὴ μας. Γιατί γιὰ μᾶς πιό μεγάλο κακό ἀπὸ τὴν ἁμαρτία δέν ὑπάρχει ἄλλο. Κανένα. Πάνω στὸν κίνδυνο τῆς πτώσεως σέ σένα καταφεύγουμε, στὴ δική σου προστασία. Τὴ δική σου ἐπέμβαση ζητοῦμε. Θερμὴ εἶναι ἡ ἱκεσία μας τότε: **Μεῖνε μαζί μας!**

Στόν καιρὸ τῶν θλίψεων. Ἄλλεπάλληλα ἔρχονται τὰ κύματα τῶν θλίψεων. Τὴ μιά φορά μιά ἀρρώστια, τὴν ἄλλη φορά μιά ἀποτυχία, ἄλλοτε μιά κλοπὴ, μιά πυρκαγιά, ἕνας σεισμός, ἕνα τροχαῖο, ἡ φτώχεια, μιά συκοφαντία, μιά ἀδικία καὶ ἄλλοτε ὁ θάνατος, πού φέρνει τὴ χρεῖα καὶ τὴν ὀρφάνια. Πολλοὶ καὶ ποικίλοι σταυροὶ συνθέτουν τὸ Γολγοθᾶ τῆς ζωῆς μας. Ἄνθρωποι ἀδύνατοι ἡμεῖς λυγίζουμε, κλονιζόμαστε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ. Τότε στρέφουμε τὴ σκέψη μας σέ σένα, Κύριε, τὸν συνοδοιπόρο τοῦ Λουκᾶ καὶ τοῦ Κλεόπα, καὶ ἐπαναλαμβάνουμε καὶ ἡμεῖς τὴν ἴδια μέ ἐκείνους ἱκεσία: **Μεῖνε μαζί μας!**

Στόν καιρὸ τῶν διωγμῶν. Γιὰ τὰ χριστιανικά μας φρονήματα

συχνά προκαλοῦμε τὴν ἐμπάθεια καὶ τὸ μίσος τοῦ κόσμου. Ἄνθρωποι ἄπιστοι, ἄνθρωποι μέ ταπεινά ἐλατήρια μᾶς πολεμοῦν ποικιλοτρόπως. Μᾶς περιφρονοῦν, Κύριε, μᾶς περιγελοῦν, μᾶς εἰρωνεύονται καὶ μᾶς παραγκωνίζουν. Μᾶς κλονίζουν καὶ οἱ διωγμοί, Κύριε. Γι' αὐτό καὶ τότε θερμὴ εἶναι καὶ πάλι ἡ ἱκεσία μας: **Μεῖνε μαζί μας!**

Κύριε,

Μεῖνε μαζί μας στόν καιρὸ τῶν πειρασμῶν, στόν καιρὸ τῶν θλίψεων, στόν καιρὸ τῶν διωγμῶν. Μεῖνε μαζί μας πάντοτε. **«Μεῖνον μεθ' ἡμῶν».** Γιατί «πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα».

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ

ΤΟΥ Ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν

«Εἴ τις εὐσεβῆς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ φαιδρᾶς παινηγύρεως.

Εἴ τις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ.

Εἴ τις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαυέτω νῦν τό δηνάριον.

Εἴ τις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τό δίκαιον ὄφλημα.

Εἴ τις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω.

Εἴ τις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδέν ἀμφιβαλλέτω· καὶ γάρ οὐδέν ζημιοῦται.

Εἴ τις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἑνάτην, προσελθέτω, μηδέν ἐνδοιάζων.

Εἴ τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἑνδεκάτην, μή φοβηθῆ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γάρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον· ἀναπαύει τὸν τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης· καὶ τὸν ὑστερον ἔλεει καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει· κακεῖνω δίδωσι καὶ τούτῳ χαρίζεται· καὶ τὰ ἔργα δέχεται καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται· καὶ τὴν πρᾶξιν τιμᾶ καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ὑμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δεῦτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες μετ' ἀλλήλων χορεύσατε· ἐγκρατεῖς καὶ ράθυμοι τὴν ἡμέραν τιμήσατε· νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέληται πεινῶν.

Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως· πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω πενίαν· ἐφάνη γάρ ἡ κοινὴ Βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γάρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γάρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος. Ἔσβεσεν αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσκύλευσε τὸν ἄδην ὁ κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην. Ἐπικράνεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας ἐβόησεν· ὁ ἄδης φησίν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω.

Ἐπικράνθη· καὶ γάρ κατηργήθη. Ἐπικράνθη· καὶ γάρ ἐνεπαίχθη.

Ἐπικράνθη· καὶ γάρ ἐνεκρώθη. Ἐπικράνθη· καὶ γάρ καθηρέθη.

Ἐπικράνθη· καὶ γάρ ἐδεσμεύθη. Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῷ περιέτυχεν.

Ἐλαβε γῆν καὶ συνήνητησεν οὐρανῶ.

Ἐλαβεν ὄπερ ἔβλεπε καὶ πέπτωκεν ὅθεν οὐκ ἔβλεπε.

Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; Ποῦ σου, ἄδη, τό νῆκος;

Ἄνέστη Χριστός καὶ σύ καταβέβλησαι. Ἄνέστη Χριστός καὶ πεπτώκασιν δαίμονες. Ἄνέστη Χριστός καὶ χαίρουσιν ἄγγελοι. Ἄνέστη Χριστός, καὶ ζῶ πολιτεύεται. Ἄνέστη Χριστός καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος.

Χριστός γάρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.»

ΛΟΓΟΣ

Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

171

Ἑρμηνευτική ἀπόδοση

Ὅποιος εἶναι εὐσεβής καί φιλόθεος, ἄς ἀπολαύσει τὴν ὠραία καί λαμπρὴ αὐτὴ ἑορτή.

Ὅποιος δοῦλος ἔχει διαθέσεις ἀγαθές, ἄς εἰσέλθει στή χαρά, γεμάτος μέ εὐφροσύνη πού χαρίζει ὁ ἀναστημένος Κύριός του.

Ὅποιος καταπονήθηκε μέ τὴ νηστεία, ἄς ἀπολαύσει τώρα τὴν ἀμοιβή του.

Ὅποιος ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα ὑπηρέτησε τὸν Κύριο, ἄς πάρει σήμερα τὴν ἀμοιβή πού δικαιοῦται.

Ὅποιος προσῆλθε στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν τρίτη ὥρα, ἄς πάρει κι αὐτός πρόθυμα μέρος στὴν Ἀναστάσιμη γιορτῇ.

Ὅποιος προσῆλθε μετὰ τὴν ἕκτη ὥρα, ἄς μὴν ἔχει καμιά ἀμφιβολία' καθόλου δέν θά τιμωρηθεῖ.

Ὅποιος καθυστέρησε κι ἦρθε μετὰ τὴν ἐνάτη, ἄς πλησιάσει τὸν Κύριο χωρίς κανένα δισταγμό καί φόβο.

Ὅποιος προσῆλθε μόλις κατὰ τὴν ἐνδεκάτη ὥρα, ἄς μὴν ἔχει κανένα φόβο, ὅτι τάχα, ἐπειδὴ ἔχει φτάσει καθυστερημένος, δέν θά τὸν δεχθεῖ ὁ Θεός. Γιατί ὁ Κύριος δίνει πλουσιοπάροχα τίς δωρεές Του. Γι' αὐτό δέχεται καί τὸν τελευταῖο, μέ τὴν ἴδια προθυμία πού εἶχε δεχθεῖ καί τὸν πρῶτο. Χαρίζει ἀνάπαυση καί εἰρήνη σ' ἐκεῖνον πού ἔφτασε ἀργά, ὅπως ἀκριβῶς κάνει καί μέ ἐκεῖνον πού ἐργάστηκε ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα. Ἐλεεῖ κι ἐκεῖνον πού ἔφτασε τελευταῖος, ἀλλὰ περιποιεῖται κι ἐκεῖνον πού πρῶτος ἦρθε. Καί στὸν ἕναν δίνει καί στὸν ἄλλον προσφέρει. Καί τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς δέχεται, ἀλλὰ καί τὴν ἀπλή διάθεση ἀναγνωρίζει. Καί τὴν πράξη τὴν ἀγαθὴ τιμᾶ, ἀλλὰ καί τὴν ἀπλή πρόθεση ἐπαινεῖ.

Εἰσέλθετε λοιπόν ὅλοι στή χαρὰ τοῦ Κυρίου σας. Καί ἐκεῖνοι πού πρῶτοι φτάσατε κι ὅσοι ἦρθατε δεῦτεροι, λάβετε τὸν μισθόν σας. Πλούσιοι καί φτωχοὶ πανηγυρίστε. Ὅσοι ἐγκρατευτήκατε, ἀλλὰ κι ἐκεῖνοι πού ἔχετε βραδυπορήσει στὴν ἐργασία τῶν ἐντολῶν, τιμῆστε τὴν σημερινὴ ἡμέρα. Ὅσοι νηστέψατε καί ἐκεῖνοι πού δέν νηστέψατε, εὐφρανθεῖτε σήμερα.

Ἡ (Ἁγία) Τράπεζα εἶναι γεμάτη, ἀπολαῦστε τὴν ὅλοι. Ὁ Μόσχος εἶναι ἀφθονος καί ἀνεξάντλητος. Δέν ἐπιτρέπεται λοιπόν νά φύγει κάποιος πεινασμένος. Ὅλοι ἀπολαῦστε τὸ Συμπόσιο πού παρατίθεται γιὰ τοὺς πιστοὺς. Ὅλοι ἀπολαῦστε τὰ θεῖα δῶρα πού προσφέρει ἡ Θεῖα ἀγαθοσύνη. Κανένας πιά νά μὴ θρηνεῖ τὴ φτώχεια του, γιατί τώρα ἔγινε φανερὴ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνη πού προσφέρεται σ' ὅλους ἐξίσου. Κανένας νά μὴν κλαίει πιά τὰ πταίσματά του, γιατί ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ ἀνέτειλε ἡ συγχώρεση. Κανένας ἄς μὴ φοβᾶται πιά τὸ θάνατο, γιατί ὁ θάνατος τοῦ Σωτῆρα μας μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὸ θάνατο καί τὴ φθορά.

Γιατί άν κι ὁ Σωτήρας μας κρατήθηκε ἀπό τό θάνατο, τελικά τόν ἐξαφάνισε. Ὁ Κύριός μας πού κατέβηκε στόν ἄδη ἄρπαξε κι ἀνέσυρε μαζί Του ὄσους κρατοῦσε ὁ ἄδης. Ὁ Κύριος πίκρανε τόν ἄδη, ὅταν ἐκεῖνος ὁ παμφάγος Τόν κατάπιε. Κι αὐτό ἦταν πού προβλέποντάς το παλιά ὁ προφήτης Ἡσαΐας εἶχε βροντοφωνήσει: Χριστέ μου, ὅταν ὁ ἄδης ἐκεῖ κάτω στό σκοτάδι σέ συνάντησε, πικράνθηκε. Καί πολύ σωστά πικράνθηκε, γιατί ἀπό τότε καταργήθηκε.

Πικράνθηκε, γιατί ξεγελάστηκε. Πικράνθηκε, γιατί θανατώθηκε.

Πικράνθηκε, γιατί ἔχασε πιά τήν ἐξουσία του.

Πικράνθηκε, γιατί ὁ ἴδιος τώρα ὑποδουλώθηκε. Ἐκεῖνος, καθώς νόμιζε, εἶχε λάβει σῶμα θνητό καί βρέθηκε ἀπρόσμενα μπροστά σέ Θεό. Ἐκεῖνος εἶχε πάρει χῶμα ἀπό τή γῆ καί συνάντησε Θεό, πού εἶχε κατεβεῖ ἀπό τόν οὐρανό. Ἐκεῖνος εἶχε πάρει ἓνα σῶμα ὀρατό καί κατασχύνθηκε ἀπό τόν Ἄορατο.

Ποῦ εἶναι λοιπόν, θάνατε, τό κεντρί σου, μέ τό ὅποιο θανάτωνες τούς ἀνθρώπους; Ποῦ εἶναι, ἄδη, ἡ νίκη σου;

Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί ἔχεις πιά ὀριστικά κατανικηθεῖ.

Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί οἱ δαίμονες ἔχουν στά βάραθρα τῆς ἀπώλειας γκρεμιστεῖ.

Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί χαίρουν οἱ Ἄγγελοι.

Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί ἡ ζωή παντοῦ βασιλεύει.

Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί δέν θά μείνει πιά κανένας νεκρός στό μνημα. Γιατί μέ τήν Ἀνάστασή Του ὁ Χριστός ἔγινε ἡ ἀρχή τῆς ἀναστάσεως ὄλων ὅσοι ἔχουν κοιμηθεῖ. Σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ ἐξουσία στους ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ»

Τριμηνιαῖο Ὁρθόδοξο Περιοδικό. Ὁργανο τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»
Ἄρ. Ἀδείας 020019

Ἰδιοκότης

Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολική Φιλοπτώχος Ἀδελφότης «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»
ΤΗΛ: 23920-22.252
ΦΑΞ: 23920-25.478

Τ.Θ.: 4301, 570 19 ΠΕΡΑΙΑ

e-mail: osiaxeni@hotmail.com

diakonia.filakon@gmail.com

Ἐκδότης: Ἀδελφότης «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»

Ἑπεύθυνη συντάξεως:

ΜΑΡΙΑ ΓΡ. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΟΥ

Συντάκτες: Ἀρχιμ. ΝΗΦΩΝ
καί Μέλη τῆς Ἀδελφότητος

Τυπογραφείο-Βιβλιοδεσία:

Web printing IKE

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 2,50 Εὐρώ

Συνδρομές: Ἐτήσια συνδρομή ἐσωτερικοῦ:

ΕΥΡΩ 10,00 (Φιλική ΕΥΡΩ 50,00)

Ἐξωτερικοῦ: Χῶρες Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως
ΕΥΡΩ 15,00. Λοιπές χῶρες ΕΥΡΩ 20,00.

Ἐπιστολές, Ἐπιτάγες:

Περιοδικό «Χριστιανικοί Παλμοί»

Τ.Θ. 4301, 570 19 ΠΕΡΑΙΑ

ἢ Ἄρ. Λογ.: **ETE 210/481184-48**

IBAN: GR490110210000021048118448

Οἱ εἰκόνες πού πλαισιώνουν τό παρόν κείμενο μαζί μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ ἐξωφύλλου ἀποτελοῦν ἔργο τοῦ ἱερομονάχου Λουκᾶ Ξενοφωντινοῦ.

ΛΟΓΟΙ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟ (Ἀμφιλοχίου Ἰκονίου)

«Ἐπιτάφιον ἑορτὴν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἑορτάζομεν σήμερα. Καὶ ὁ μὲν, παρά τοῖς νεκροῖς κάτω τοῦ θανάτου τὰ δεσμά διαλύων καὶ φωτὸς τὸν Ἄδην πληρῶν καὶ ἀφπνίζων τοὺς κεκοιμημένους· ἡμεῖς δέ χορεύομεν ὑπὲρ γῆν, τὴν ἀνάστασιν φανταζόμενοι, καὶ οὐ δεδοίκαμεν τὴν φθοράν, μὴ κατισχύσῃ τῆς ἀφθαρσίας...

Ἦ καινῶν καὶ παραδόξων πραγμάτων! Ἐύλω τείνεται ὁ λόγῳ τείνας τὸν οὐρανόν· καὶ δεσμοῖς περιβάλλεται ὁ δῆσας ψάμμῳ τὴν θάλασσαν· ποτίζεται χολὴν ὁ τὰς πηγὰς μέλιτος χαρισάμενος· καὶ στεφανοῦται ἀκάνθαις ὁ τὴν γῆν στεφανώσας τοῖς ἀνθεσι· καὶ τύπτεται μὲν καλάμῳ τὴν κεφαλὴν ὁ πατάξας τὴν Αἴγυπτον ταῖς δέκα πληγαῖς καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Φαραῶ καλύψας τοῖς ὕδασι. Ἐμπτύεται τό πρόσωπον, ὃ ἰδεῖν οὐ φέρει τὰ Χερουβίμ. Τί δεῖ λέγειν τὰ πλείω; Οὐδέν τῆς ἀγαθότητος ἀπανηνάμενοι, ἐγκλείουσι τάφῳ, ὃν οὐδέν τῶν ὄντων χωρεῖ· καὶ σήμαντρα ἐπιτιθέασιν, ἡμῶν τὴν σωτηρίαν φυλάττοντες· καὶ δεδιότες τὴν Ἀνάστασιν, στρατιώτας φύλακας ἐφιστῶσι τῷ μνήματι.»

Ἑρμηνευτικὴ ἀπόδοση.

Σήμερα ἑορτάζουμε τὴν ἐπιτάφια ἑορτὴ τοῦ Σωτήρα μας. Καὶ Ἐκεῖνος, βέβαια, βρίσκεται κάτω στὸν Ἄδη, κοντὰ στοὺς νεκρούς, συντρίβοντας τὰ δεσμά τοῦ θανάτου, γεμίζοντας τὸν Ἄδη μὲ φῶς καὶ ξυπνώντας αὐτούς πού εἶχαν κοιμηθεῖ· ἐνῶ ἡμεῖς χορεύουμε ἀπὸ χαρὰ πάνω στὴ γῆ, ἀφοῦ σκεφτόμαστε τὴν ἀνάστασιν καὶ δὲ φοβόμαστε μήπως ἡ φθορὰ κατανικήσῃ τὴν ἀφθαρσία.

Ἦ καινούρια καὶ παράδοξα πράγματα! Πάνω στό ξύλο (τοῦ Σταυροῦ) ἀπλώνεται Αὐτός, πού μὲ τό λόγο ἀπλωσε κατὰ κάποιο τρόπο τὸν οὐρανό (δημιούργησε τό σύμπαν)· περιζώνεται μὲ δεσμά Αὐτός, πού περιέζωσε μὲ ἄμμο τὴ θάλασσα· ποτίζεται μὲ χολή Αὐτός, πού χάρισε τίς πηγές ἀπ' ὅπου βγαίνει τό μέλι· στεφανώνεται μὲ ἀγκάθια Αὐτός, πού στεφάνωσε τὴ γῆ μὲ τὰ λουλούδια· χτυπιέται ἀλήθεια μὲ καλάμι στό κεφάλι Ἐκεῖνος, πού χτύπησε τὴν Αἴγυπτο μὲ τίς δέκα πληγές καὶ σκέπασε μὲ τὰ νερά τό κεφάλι τοῦ Φαραῶ. Δέχεται φτυσίματα τό πρόσωπο ἐκεῖνο, πού τὰ Χερουβίμ δέν μποροῦν νά ἀντικρύσουν. Ἀλλά γιατί πρέπει νά μακρηγορῶ; Χωρίς νά ἀρνηθοῦν τίποτα ἀπὸ τὴν ἀγαθότητά Του, κλείνουν σέ τάφο Ἐκεῖνον, πού κανένα ἀπὸ τὰ ὄντα δέν μπορεῖ νά Τόν χωρέσει· καὶ βάζουν πάνω στὸν τάφο σφραγίδες, φρουρῶντας Αὐτόν πού εἶναι ἡ σωτηρία μας· καὶ ἐπειδὴ φοβοῦνται τὴν Ἀνάστασιν, βάζουν στρατιῶτες φρουρούς στὸν τάφο.